

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Kateřiny Mrázové, Ph.D., v právní věci žalobce **T. S.**, zastoupeného JUDr. Ilonou Chladovou, advokátkou se sídlem Brno, Rybníček 4, proti žalovanému **Krajskému úřadu Jihomoravského kraje**, se sídlem Brno, Žerotínovo nám. 3/5, za účasti osob zúčastněných na řízení: **1) obec Želešice**, se sídlem Želešice, 24. dubna 16, zastoupená Mgr. Robertem Holfeuerem, advokátem se sídlem Brno, Purkyňova 45, **2) H. K.**, zastoupená JUDr. Ilonou Chladovou, advokátkou se sídlem Brno, Rybníček 4, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 3. 2011, č. j. JMK 3153/2011, sp. zn. S-JMK 3153/2011/OÚPSŘ

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Osoby zúčastněné na řízení **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

[1] V záhlaví označeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Šlapanice (dále jen „stavební úřad“) ze dne 26. 10. 2010, č. j. OV/26522-08/1456-08/KLU. Tímto rozhodnutím stavební úřad zamítl žádost žalobce - stavebníka o dodatečné povolení stavby „*přístavba a nástavba objektu individuální rekreace č. e. 118 v Želešicích*“, umístěné na pozemcích parc. č. 1378, 1379 v katastrálním území

Želešice, podanou dle § 129 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“).

[2] Podle správních orgánů byla předmětná stavba umístěna v rozporu s platným územním plánem obce Želešice a nesplňovala tak požadavky na její dodatečné povolení dle § 129 odst. 2 písm. a) stavebního zákona.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

[3] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce včas žalobu. Uvedl, že k závěru o nesouladu navrhované stavby s platným územním plánem žalovaný dospěl s ohledem na to, že se předmětná stavba nachází na stávající funkční ploše „I – individuální rekreace, zahrady“, s funkčním typem „Ir – individuální rekreace – chatové a zahrádkářské osady“. Dle návrhu urbanistické koncepce (což dle žalobce není regulativ) je v tomto funkčním typu „*podmíněně přípustná výstavba objektu individuální rekreace - jednopodlažní objekt do 30 m² zastavěné plochy a oplocení. Dostavby těchto objektů jsou podmíněny dostatečnou plochou pozemku (plocha pozemku příslušejícího k objektu od cca 500m²), posouzením možného negativního vlivu na krajinný ráz a na současné okolní rekreační objekty a posouzením, zda stavba není určena pro trvalé bydlení*“. Při úvaze žalovaného byl klíčový termín „dostavba“.

[4] Je-li ve vymezení funkčního typu Ir uvedena „dostavba objektů“, pak toto vymezení nebylo provedeno v souladu s tehdy účinným zákonem č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění účinném v době vydání územního plánu (dále jen „starý stavební zákon“), ani v souladu s tehdy účinnou vyhláškou č. 137/1998 Sb., o obecných technických požadavcích na výstavbu. Takový termín tedy neznal ani starý stavební zákon ani současná právní úprava. Územní plánování tak používá termíny, které jsou neurčité, nejsou v souladu s terminologií stavebních předpisů. Není zřejmé, co je obsahem termínu „dostavba“, a proto jej nelze používat při tvorbě územního plánu, jelikož pojmy použité u územně plánovací dokumentace musí odpovídat pojmům platného stavebního zákona.

[5] V ustanovení § 139b starého stavebního zákona jsou vymezeny pojmy týkající se změny staveb formou přístavby, nástavby a stavebních úprav. Pod žádný z těchto termínů nelze podřadit pojem „dostavba“. Žalovaný dokonce tento pojem vztahuje na dostavbu území, nikoli jednotlivých staveb. Takový výklad odporuje záměru o vymezení činnosti, vztahující se ke konkrétní stavbě v konkrétním území.

[6] Žalovaný též řádně neodůvodnil své závěry týkající se posouzení možného negativního vlivu na krajinný ráz a na současné okolní rekreační objekty a posouzení, zda stavba není určena pro trvalé bydlení.

[7] Podle žalobce se omezení co do rozsahu plochy týká pouze nových objektů individuální rekreace. „Dostavby“ stávajících objektů nejsou nijak limitovány, jelikož takový limit nelze z platného územního plánu vyvodit.

[8] Výklad žalovaného, že dostavbou je myšleno doplnění objektu individuální rekreace, tedy že se má jednat o dostavbu území, a nikoli o přístavbu či nástavbu jednotlivých objektů, je zcela zavádějící, nesrozumitelný a v rozporu s logickým a gramatickým vyjádřením. K tíži žalobce rovněž nelze klást to, že územní plán neobsahuje limit pro dostavbu stávajícího objektu. Takovýto limit není možno účelově vytvářet výše popsanou argumentací správních orgánů.

[9] Žalobce dále namítl, že splňuje podmínku dostatečné plochy pozemku přináležejícího k objektu, a že správním orgánům předložil veškeré požadované podklady.

[10] Rozhodnutí žalovaného nemá oporu v platných právních předpisech a správní orgány překročily zákonem stanovené meze správního uvážení týkající se pojmu dostavby a její výměry. Proto žalobce navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

[11] Ve vyjádření k žalobě žalovaný zejména uvedl, že územně plánovací dokumentace není jen závazná část ve formě regulativů, ale je nutno ji posuzovat jako celek včetně průvodní zprávy. V souladu s ní žalovaný dospěl k závěru, že kdyby měl projektant územního plánu dostavbou objektů na mysli změnu jejich velikosti, použil by zákonem definované pojmy přístavba a nástavba. Pokud by bylo umožněno stávající objekty zvětšovat do jakýchkoli rozměrů, snaha o regulaci zástavby v daném území by ztratila smysl, navíc by byly vytvořeny nerovné podmínky pro vlastníky pozemků bez stávajícího objektu a se stávajícím objektem. V kapitole 2.4.8. *Plochy pro individuální rekreaci* průvodní zprávy k územnímu plánu je uvedeno, že dostavba území je omezena navrženými regulativy. Z toho je jednoznačně patrné, že se jedná o dostavbu ve smyslu doplnění jednotlivých objektů do území, nikoliv o dostavbu objektů ve smyslu přístavby a nástavby. Co se týče posouzení možného negativního vlivu na krajinný ráz a na současné okolní rekreační objekty a posouzení, zda stavba není určena pro trvalé bydlení, žalovaný toto považoval za nadbytečné s ohledem na to, že dotčená stavba nesplnila úvodní podmínku z regulativu Ir a nebyla tak v souladu s územně plánovací dokumentací. Výsledek řízení by tato posouzení nezměnila. V dalším žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Vyjádření osob zúčastněných na řízení

[12] K věci samé se vyjádřila pouze osoba zúčastněná na řízení 2), která je výlučnou vlastnící předmětné stavby i pozemků. Ve vyjádření ze dne 23. 6. 2011 uvedla, že správní orgány postupovaly v rozporu se zákonem a plně odkázala na vyjádření žalobce. Funkční typ Ir je zcela neurčitě vymezen a popsán, zejména co do způsobu změny stávajících staveb. Používání neurčitých pojmů dle jejího názoru způsobuje právní nejistotu účastníka řízení a umožňuje správnímu orgánu účelový výklad pojmů, potažmo účelové rozhodování ve věci. Krajský úřad jako odvolací orgán nebyl oprávněn domýšlet, co si má správní orgán či účastník řízení pod jednotlivými pojmy představovat, a jak má být který pojem interpretován a následně aplikován. V tomto žalovaný zcela vybočil z mezí upravených obecně závaznými předpisy i mezí správního uvážení. Na základě výše uvedeného navrhl, aby soud žalobě plně vyhověl, a uložil žalovanému povinnost nahradit jí náklady řízení.

V. Posouzení věci Krajským soudem v Brně

[13] Zdejší soud, v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) bez nařízení jednání, přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí stavebního úřadu včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.

[14] Stavbu prováděnou nebo provedenou bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu vyžadovaného stavebním zákonem anebo v rozporu s ním lze dodatečně povolit za splnění

podmínek stanovených v § 129 odst. 2 stavebního zákona. Dle písmene a) tohoto ustanovení musí stavebník (nebo vlastník stavby) prokázat, že stavba není umístěna v rozporu se záměry územního plánování, zejména s územně plánovací dokumentací a s územním opatřením o stavební uzávěře nebo s územním opatřením o asanaci území. V daném případě byl takovou územně plánovací dokumentací Územní plán obce Želešice vydaný formou obecně závazné vyhlášky č. 2/2004, o závazné části územního plánu obce Želešice (dále jen „vyhláška č. 2/2004“). Dotčená stavba a pozemky náleží podle územního plánu do funkční plochy „Individuální rekreace, zahrady – I“ a do funkčního typu „Ir – individuální rekreace – chatové a zahrádkářské osady“.

[15] Jako nedílná a závazná součást vyhlášky č. 2/2004 byla schválena i příloha *Závazná část ve formě regulativů* (dále jen „závazná část“). Pro funkční plochy I platí dle kapitoly 2.3.8. *Plochy pro individuální rekreaci (I)* závazné části následující:

„Charakteristika:

Území jsou určená pro umístování činností a zařízení rekreačních a doplňkově produkčních.

Funkční regulace:

Obvyklé a přípustné jsou plochy sloužící individuální rekreaci – sady a zahrady bez výstavby nadzemních objektů.

Podmíněně přípustná je v plochách funkčního typu Ir výstavba (dostavba) objektu individuální rekreace.

Pro jednotlivé funkční typy je nutno dodržet další regulativy navržené urbanistickou koncepcí: (podrobnější podmínky a prostorové regulativy je možno stanovit samostatnou vyhláškou obce nebo zpracováním regulačního plánu rekreačních lokalit).

Ir - chatové a zahrádkářské lokality – podmíněně přípustná je výstavba objektu individuální rekreace - jednopodlažní objekt do 30 m² zastavěné plochy a oplocení. Dostavby těchto objektů jsou podmíněny dostatečnou plochou pozemku (plocha pozemku přináležejícího k objektu od cca 500m²), posouzením možného negativního vlivu na krajinný ráz a na současné okolní rekreační objekty a posouzením, zda stavba není určena pro trvalé bydlení. Není povolena výstavba garáže na pozemku ani vestavěná garáž v objektu.

Podmíněně přípustné v plochách nevyhovujících těmto podmínkám jsou stavby účelových zařízení - jednopodlažní objekt bez podsklepení a bez podkrovní, se zastavěnou plochou maximálně 18 m². Konkrétní případy budou posouzeny v územním nebo stavebním řízení s ohledem na konkrétní situaci a krajinný ráz.

Is - sady, zahrady, záhumenky – bez výstavby objektů individuální rekreace (výjimečně možno povolit jednopodlažní hospodářský objekt nebo přístavbu stávajících budov v návaznosti na obytné území. Jednotlivé případy budou posouzeny v územním nebo stavebním řízení s ohledem na konkrétní situaci a krajinný ráz. Stávající objekty individuální rekreace realizované dle platného stavebního povolení budou respektovány.

Nepřípustné jsou ostatní funkce a veškeré činnosti, které narušují prostředí nebo takové důsledky vyvolávají druhotně. Nepřípustná je výstavba objektů pro trvalé bydlení (konkrétní případy budou posouzeny v územním nebo stavebním řízení podle charakteru návrhu v dokumentaci). Není povoleno rozšiřování lokalit funkčního typu Ir a výstavba objektů v plochách navržených asanačních úprav. “

[16] Klíčovou spornou otázkou v posuzovaném případě byl výklad podmínky pro přípustnost výstavby, resp. dostavby, objektu v ploše funkčního typu Ir. Žalobce chápal „dostavbu“ jako

změnu dokončené stavby (např. přístavbu nebo nástavbu). Na takovou změnu stavby se dle žalobce vztahují podle regulativu Ir podmínky dostatečné plochy pozemku, posouzení možného negativního vlivu na krajinný ráz a na současné okolní rekreační objekty a posouzení, zda stavba není určena pro trvalé bydlení. Nikoliv tak podmínka, že se musí jednat o jednopodlažní objekt do 30 m² zastavěné plochy a oplocení. Ta se dle žalobce vztahuje pouze na nově postavené objekty.

[17] S takovou argumentací žalobce nelze souhlasit. Z výše citované kapitoly 2.3.8. závazné části jednoznačně vyplývá záměr obce Želešice udržet plochy I pro účel rekreace a nestavět zde objekty pro trvalé bydlení. Území v těchto plochách je dle charakteristiky určeno pro umístění zařízení rekreačních a doplňkově produkčních. Obvyklé jsou plochy sloužící individuální rekreaci bez výstavby nadzemních objektů. Pouze podmíněně přípustná je v plochách funkčního typu Ir výstavba (dostavba) objektu individuální rekreace. Nepřípustná je výstavba objektů pro trvalé bydlení (s tím, že konkrétní případy budou posouzeny v územním nebo stavebním řízení podle charakteru návrhu v dokumentaci).

[18] Pokud jde o regulativy stanovené v kapitole 2.3.8. pro funkční typ Ir závazné části, lze již za pomoci logického a sémantického výkladu dospět k závěru, že „dostavbou“ se v tomto případě myslí výstavba objektů v daném území. V plochách Ir je podmíněně přípustná výstavba (dostavba) objektu individuální rekreace. Ten je charakterizován (definován) jako objekt do 30 m² zastavěné plochy a oplocení. Podmínkami, které územní plán předpokládá, lze tedy chápat až podmínky dostatečné plochy, posouzení možného negativního vlivu na krajinný ráz a na současné okolní rekreační objekty a posouzení, zda stavba není určena pro trvalé bydlení. Pokud by se tyto podmínky vztahovaly pouze na přístavby, nástavby apod. jak tvrdil žalobce, výstavba nových objektů individuální rekreace (tedy jednopodlažních objektů do 30 m² zastavěné plochy a oplocení) by nebyla nijak podmíněna, což by nedávalo vzhledem ke kontextu celé kapitoly 2.3.8. smysl.

[19] Rovněž nelze přisvědčit názoru žalobce, že je nutno pojem „dostavba“ chápat jako přístavbu, nástavbu apod., a vnímat toto slovo odděleně od věty první, a tedy že na takovéto změny stavby se nevztahuje limit 30 m² zastavěné plochy. Takto chápaný regulativ by naprosto ztratil smysl, vzhledem k tomu, že by byla umožněna výstavba nového objektu do 30 m², a poté následně by bylo možno stavbu rozšiřovat do neomezených rozměrů. Tím by byl zcela popřen cíl obce minimalizovat výstavbu v plochách pro individuální rekreaci, navíc by se takový regulativ zcela vymykal logickému uvažování. Rovněž je nutno přihlídnout k průvodní zprávě územního plánu obce Želešice (dále jen „průvodní zpráva“), která uvozuje v kapitole 2.4.8. *Plochy pro individuální rekreaci (I)* důvody pro regulativy obsažené v závazné části. V části „Zahrádkářské a chatové lokality – Ir“ je uvedeno: *“Velký zájem o zahrádkaření a chataření v minulých letech způsobil značné rozšíření těchto kolonií v naší republice. Estetická úroveň objektů je na nízké úrovni, střídají se provizorní boudy a chatky s objekty vícepodlažními nebo převýšenými, což při malých pozemcích působí v krajině velmi nepatřičně a ničí kulturní hodnotu sídel. Z uvedených důvodů není v řešeném území navrženo žádné rozšíření těchto ploch. Některé z lokalit v návaznosti na zastavěné území nebo na navrhovanou obytnou zónu jsou v ÚPO navrženy k přestavbě na obytné území s tradičními objekty, je nutné však vždy zpracovat regulační plán s upřesněním parcelace a podmínek pro zástavbu. Dostavba území je omezena navrženými regulativy.”* Pokud by tedy bylo umožněno neomezeně „dostavovat“, tedy rozšiřovat, objekty individuální rekreace, zcela by to odporovalo účelu zvýšit estetickou úroveň těchto lokalit a pokud možno ujednotit vzhled jednotlivých objektů, a zvýšit tak kulturní hodnotu sídel.

[20] Pro pochopení významu slova „dostavba“ jak jej chápe územní plán obce Želešice, lze srovnat použití tohoto slova ve zbytku průvodní zprávy územního plánu. Často bylo použito spojení „*přístavba objektů a dostavba území*“ ve spojení s plochami asanačních úprav (např. str. 26, 30, 34). V tomto významu se vždy jednoznačně jednalo o dostavbu nových staveb do daného území. V kapitole 2.4.1. *Plochy smíšené zóny centra obce (C)* na str. 24 je uvedeno: „*Území centra by mělo být zpracováno komplexně podrobnou architektonickou studií nebo regulačním plánem, včetně úpravy uličního prostoru, návrhu zeleně, pěších ploch, parkovišť a dostaveb objektů – na základě zaměření*“. Z kontextu tohoto odstavce i celé kapitoly 2.4.1. se i v tomto případě jedná o dostavbu nových objektů v území centra obce, tedy nikoli o přístavby, nástavby apod. Podobně na str. 49 v podkapitole 2.7.1.8. *Statická doprava* je uvedeno: „*Rostoucí nároky na krytá stání je třeba řešit u starých rodinných domů dostavbou individuálních garáží na vlastním pozemku [...]*“. I z tohoto textu je jasné, že se jedná o výstavbu nových objektů – garáží. V závazné části se píše v kapitole 2.1. *Návrh urbanistické koncepce* na str. 9 o dostavbách proluk. Zde je situace trochu jiná, avšak srovnatelná, jelikož zástavbou proluky se rovněž dostavuje nový objekt ve stávající zástavbě.

[21] Lze shrnout, že výstavbou se rozumí proces realizace nových objektů a jakýchkoliv zásahů do stávajících objektů, označených např. renovace, rekonstrukce, přestavby, vestavby, nástavby, přístavby atp. V procesu výstavby je realizována stavba (viz Matějka, Vladimír, Mokřý, Jan: *Slovník pojmů ve výstavbě. Doporučený standard. Metodická řada DOS M 01.01. Praha: Informační centrum České komory autorizovaných inženýrů a techniků činných ve výstavbě, 2000.*). Dostavbu pak můžeme chápat jako výstavbu nového stavebního fondu na volných plochách určitého území nebo ve stavebních mezerách. Podle územního plánu obce Želešice tedy jakákoli stavba (ve smyslu § 2 odst. 3, 4, 5 a 6 stavebního zákona) objektu individuální rekreace v plochách funkčního typu Ir je limitována 30 m² a jedním podlažím. Dostavba, jako výstavba nových objektů individuální rekreace, je tímto limitována také, a navíc je podmíněna dostatečnou plochou pozemku, posouzením možného negativního vlivu na krajinný ráz a na současné okolní rekreační objekty a posouzením, zda stavba není určena pro trvalé bydlení.

[22] Územní plán obce Želešice byl schválen zcela v souladu se starým stavebním zákonem i vyhláškou č. 137/1998 Sb. Územní plán je velice rozsáhlým dokumentem a není možné v něm používat pouze pojmy definované zákonnými předpisy. Nejsou proto *a priori* vyloučeny neurčité právní pojmy. Ty je třeba chápat v kontextu a s přihlédnutím k jejich obecnému významu. Jestliže termín není definován právními předpisy, nelze na něj pohlížet jako na termín bezobsažný. Termín „dostavba“ bylo v posuzovaném případě možno vyložit v celkovém kontextu a s přihlédnutím k logice věci. Po provedeném výkladu bylo zřejmé, jaký obsah má tento pojem. Přiřazovat nějakému slovu v územním plánu rozdílný význam, než jaký má ve stavebním zákoně by bylo již problematické. To se však v daném případě nestalo. Žalobce upozorňoval na to, že dle § 139b starého stavebního zákona byly změnami dokončených staveb přístavby, nástavby a stavební úpravy, a tedy, že se pod žádný z těchto pojmů nedal podřadit pojem dostavba. V tom mu dal soud za pravdu. V další části žaloby se však sám žalobce snaží svoji dodatečně povolovanou stavbu - „*přístavba a nástavba objektu individuální rekreace č. e. 118 v Želešicích*“ - podřadit pod pojem dostavba v souvislosti s podmínkami výstavby v plochách funkčního typu Ir. Z tohoto hlediska považuje soud tuto námitku za rozpornou.

[23] Pokud žalovaný pojem „dostavba“ vztahuje na dostavbu území, nikoli jednotlivých staveb, nijak to neodporuje záměru o vymezení činnosti, vztahující se ke konkrétní stavbě v konkrétním území. Na každou konkrétní stavbu v území spadající do plochy funkčního typu Ir se totiž budou vztahovat regulativy určené územním plánem.

[24] Žádost žalobce o dodatečné povolení stavby byla zamítnuta, neboť stavebník neprokázal, že je stavba v souladu se záměry územního plánování vyjádřenými v daném případě územním plánem. V souladu s územním plánem pak dotčená stavba nebyla dle napadeného rozhodnutí proto, jelikož dle půdorysných rozměrů rozšířeného objektu bylo zcela zřejmé, že dotčená stavba nesplňovala požadavky podmíněné přípustnosti staveb. Již před provedením dodatečně povolované stavby měl předmětný objekt č. e. 118 v Želešicích 48 m² zastavěné plochy a dodatečně povolovaná stavba jej rozšířila na cca 111 m² zastavěné plochy. Vzhledem k tomu lze konstatovat, že správní orgány postupovaly zcela správně, když vyhodnotily, že nebyl splněn limit 30 m² zastavěné plochy pro výstavbu objektu individuální rekreace.

[25] Žalobce namítl, že splnil podmínku dostatečné plochy pozemku příslušejícího k objektu, a že předložil veškeré požadované podklady. Aby však stavba byla dle územního plánu přípustná, a aby tak mohlo být žádosti o dodatečné povolení stavby vyhověno, je třeba splnit všechny podmínky výstavby v plochách funkčního typu I_r kumulativně. V dané věci nebyla splněna podmínka velikosti zastavěné plochy. Za této situace již nebylo nutné posuzovat podmínky další (viz § 51 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád), a správní orgány tak zcela správně žádost žalobce zamítly.

[26] Pojem „dostavba“ nebyl definován platnou legislativou, ani samotným územním plánem. Zcela logicky tak správní orgány přistoupily v rámci správního uvážení k vlastnímu výkladu, který řádně a srozumitelně odůvodnily. Podrobit volné správní uvážení soudnímu přezkoumání lze dle § 78 odst. 1 s. ř. s. jen potud, překročil-li správní orgán zákonem stanovené meze tohoto uvážení (v první řadě jde ale o meze vyplývající z ústavních principů zákazu libovůle, principu rovnosti, zákazu diskriminace, příkazu zachovávat lidskou důstojnost, principu proporcionality, apod.), nebo správní orgán volné uvážení zneužil. Soud tedy posuzuje, zda rozhodnutí správních orgánů nevybočila z mezí stanovených zákonem.

[27] Z rozhodnutí správních orgánů je zřejmá poctivá snaha o definici pojmu „dostavba“ a o jeho řádné zdůvodnění. V důvodech rozhodnutí vyložily, jaké výkladové metody použily (zohlednily hledisko logické, gramatické, sémantické i teleologické) a jak je navzájem vyhodnotily. Je tak možno uvést, že soud nemá důvod vytýkat žádné nedostatky v užití správního uvážení, protože správní orgány svého diskrečního práva užíly podle zákonného příkazu a také z mezí zákonem vytyčených nijak nevybočily. Rozhodnutí správních orgánů jsou po formální i obsahové stránce v souladu se zákonem, mají oporu v platných právních předpisech i ve správním uvážení a nepostrádají žádnou ze zákonných náležitostí.

VI. Závěr a náklady řízení

[28] Krajský soud v Brně tedy shledal žalobcovy námitky nedůvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

[29] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta) a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

[30] Výrok o náhradě nákladů řízení osob zúčastněných na řízení se opírá o § 60 odst. 5 s. ř. s. V dané věci soud osobám zúčastněným na řízení neuložil žádnou povinnost, současně pak neshledal důvody hodné zvláštního zřetele pro přiznání práva na náhradu jejich dalších nákladů řízení (ostatně osoby zúčastněné na řízení takové důvody ani netvrdily).

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 31. října 2012

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu